

XI Конгрес по оториноларингология – перспективи, иновации, решения на тема: онкологични заболявания на глава и шия

Абстракти

Национално сдружение по оториноларингология,
Хирургия на глава и шия

СЕСИЯ ОНКОЛОГИЯ SESSION ONCOLOGY

Парафарингеални тумори в нашата клинична практика

*И. Цевев, Ю. Рангачев, М. Цекова-Чернополска,
Т. Попов, Н. Алхури, С. Йорданов, Д. Дацев*

Parapharyngeal Space Tumors in our Clinical Practice

*I. Tsenev, Y. Rangachev, M. Tsekova-Chernopolska,
T. Popov, N. Alhuri, S. Yordanov, D. Datsev*

Тежка ларингеална обструкция, причинена от киста на ларинкса (представяне на клинични случаи)

*Консулов С., Марков С., Топалова А., Гезер Е.
Клиника по уши носни и гърлени болести,
УБАЛ „Св. Георги“ ЕАД – Пловдив, Катедра
по УНГ-болести, Медицински факултет, МУ
– Пловдив*

Ларингеалните кисти са доброкачествени образувания от конгенитален произход с все още неизяснена патогенеза и честота < 2 на 100,000 живородени (1), които могат да доведат до тотална обструкция на дихателните пътища и смърт както при деца (2), така и при възрастни. Използвайки съвременните методи за диагностика, тези кисти могат да бъдат открити още пренатално (3), въпреки това, в повечето от слу-

чаите те биват диагностицирани в условията на спешност или пост мортем (4).

Ние представяме два случая на пациенти с ендоларингеални кисти, приети в клиниката в състояние на тежка диспнеа, причинена от субтотална ларингеална обструкция. И в двата случая след извършване на долна трахеотомия под местна анестезия с оглед трудната до невъзможна интубация при тази диагноза бе извършена ексцизия на кистите с външен достъп.

Ключови думи: ларингеални кисти, ларингоцеле, диспнеа.

Severe Laryngeal Obstruction Caused by Laryngeal Cyst (Case Report)

*Konsulov S., Markov S., Topalova A., Gezer E.
ENT Department, UMHAT “St. George“ Medical
University Plovdiv, Faculty of Medicine*

Laryngeal cysts are rare benign congenital entities with an estimated incidence of < 2 per 100,000 live births and still unknown pathogenesis, which can cause total airway obstruction and death in children and adults. Using modern diagnostic methods these cysts can be diagnosed antenatally. Despite that, in most cases they are diagnosed in a way of emergency ore after death.

We present two cases of endolaryngeal cyst which entered the clinic with severe respiratory distress caused by almost total laryngeal obstruction. In both cases after performing lower tracheotomy under local anesthesia due to difficult or impossible intubation which is typical for this diagnosis, cyst excision with external approach was carried out.

Key words: Laryngeal cysts, laryngocelle, respiratory distress.

1. Khashu M, Osiovič H, Kozak F, Pelligra G, Hirsh D, Smyth J. Congenital epiglottic cyst presenting with severe airway obstruction at birth. *J Perinatol.* 2006; 26:71-2. [PubMed]
2. Bamba H, Hirasugi K, Okano H, Nishio T, Uno T, Hisa Y. A newborn case of congenital laryngeal cyst complicated with pneumothorax and pneumomediastinum. *Auris Nasus Larynx.* 2006; 33:207-10. [PubMed]
3. Cuillier F, Samperis S, Testud R, Fossati P. Antenatal diagnosis and management of a vallecular cyst. *Ultra Obstet Gynecol.* 2002; 20:623-6. [PubMed]
4. Kastowsky TK, Stevenson MP, Duflou JA. Sudden death from saccular laryngeal cyst. *J Forensic Sci.* 2006 Sep; 51(5):1144-6.

Тумор на гломус каротикум – диагностика и терапевтично поведение

Клиничен случай

Консулов Сп., Консулов Ст., Топалова А., Тонев Г., Желев Д., Гезер Е., Марков С.

*Клиника по ушни, носни и гърлени болести
Отделение по инвазивна кардиология
Клиника по съдова хирургия към
УМБАЛ „Свети Георги“ – Пловдив
Медицински университет – Пловдив*

Въведение: Гломусните тумори са тумори на параганглиите в областта на черепната основа и врата. Тези параганглии се наименоват според специфичната си локализация – гломус каротикум, гломус югуларе, тимпаникум или вагале, и по този начин туморите биват означавани като тумор на гломус каротикум, на гломус югуларе и т.н. Гломусните каротидни тумори са рядко срещани бенигнени неоплазми, произлизащи от хеморепторните клетки, разположени в адвентицията на каротидната бифуркация. Предоперативната акуратно поставена диагноза е от изключителна важност, предвид високия хирургичен риск.

Материали и методи: Представяме клиничен случай на пациента Й. Г. на 54 г. с диагностициран тумор на гломус каротикум вляво, установен интраоперативно, с последващ мултидисциплинарен подход в лечението.

Резултати: Пациентът Й. Г. на 54 г. е хоспитализиран в Клиника по ушни, носни и гърлени

болести към УМБАЛ „Свети Георги“ – Пловдив с оплаквания от появила се подутина в областта на шията вляво, неболезнена, с меко еластична консистенция. След извършено компютър-томографско изследване пациентът е подложен на оперативна интервенция, като интраоперативно с екип от съдови хирурзи се диагностицира тумор на гломус каротикум. Не се предприе резекция на тумора. Извършена бе МРТ-ангио с преценка за поставяне на койл. Пациентът е проследен след поставяне на койл в областта на а. carotis externa за период от 6 месеца с редуциран размер на тумора, липса на постоперативни усложнения.

Заключение: Подходът в диагностицирането и лечението на тумора на гломус каротикум трябва да е мултидисциплинарен с оценка на рисковете и ползите от приложението на оперативно лечение. Използването на класификацията на Shamblin има важно клинично значение в предприемането на хирургична интервенция. Противоречиви са мненията за емболизация на гломусните каротидни тумори, но при Shamblin III рискът при резекция и реконструкция на каротидната артерия е много по-висок.

Ключови думи: гломусни каротидни тумори, класификация на Shamblin, емболизация на а. carotis externa

Glomus Caroticum Tumor – Diagnosis and Therapeutic Conduct

Sp. Konsulov, St. Konsulov, A. Topalova, G. Tonev, D. Zhelev, E. Gezer, S. Markov

Необходимост от унифицирана номенклатура на шийните дисекции

Пазарджиклиев Д.

*МУ – Пловдив, Факултет по медицина
Катедра УНГ, УМБАЛ Каспела*

Цел: В настоящото изложение желаем да представим актуалните промени на тази терминология в световен мащаб и да апелираме за възприемане на такава в национален.

Аргумент: Разбирането за регионалното метастазизиране на туморите на главата и шията, значението и техниката на хирургичния контрол на шията претърпяха значителен прогрес и до голяма степен се стандартизираха. Въпреки това в световен и най-вече в национален мащаб

липсва стандартизирана номенклатура на различните видове шийни дисекции.

Заключение: Унифицираната номенклатура е основно изискване за правилната интерпретация, съпоставяне на резултатите от клиничните проучвания, комуникация между специалистите, ангажирани в лечението на пациентите, както и комуникацията между лекарите и органите на НЗОК.

A Need for Unified Nomenclature of Neck Dissection

Pazardzhikliev Dimitar, Medical University Plovdiv, Faculty of medicine, ENT department, UMBAL Kaspela

Aim: to discuss latest changes in terminology of neck dissections worldwide and to appeal for the establishment of a national nomenclature.

Background: As the knowledge or the regional spread of head and neck cancer progressed, so did the methods of surgical control of the neck. These are now standardized to a great extent. Nevertheless, terminology and nomenclature of neck dissection is still complex, especially in this country.

Conclusion: Unified national nomenclature is of outmost significance for the communication between, doctors and health care organs as well as for results interpretation and comparison.

Метастазите в областта на шията – насоки при хирургичното лечение. Част 1

Т. Попов, Ю. Рангачев, Д. Конов

Neck Metastases – Surgical Treatment Guidelines. Part 1

Т. Попов, Ю. Рангачев, Д. Конов

Метастазите в областта на шията – насоки при хирургичното лечение. Част 2

Т. Попов, Ю. Рангачев, Д. Конов

Neck Metastases – Surgical Treatment Guidelines. Part 2

Т. Попов, Ю. Рангачев, Д. Конов

Малигнени меланоми в областта на главата и шията – клинични случаи и алгоритъм на поведение

Ст. Стоянов¹, Г. Чернев², Н. Дамянов³, И. Лозев³, П. Колев¹, Гр. Неофитов¹, Н. Петров¹, С. Василева¹, Сл. Адамова¹, К. Асенова⁴, Д. Скерлева⁵

¹УНГК, МИ-МВР, София;

²ОКВБ, МИ-МВР, София;

³ХК, МИ-МВР, София;

⁴УНГК, ВМА, София;

⁵Киотски университет, Киото, Япония

Малигнените меланоми са сред най-смъртоносните и бързо развиващи се злокачествени тумори в човешкото тяло. Въпреки че в близко минало се считаха за редки, тяхната честота драматично нарасна през последните години.

Поставихме си за цел да представим няколко собствени случая на малигнени меланоми на кожата в областта на главата и шията и да очертаем основните насоки на поведение в зависимост от локализацията и степента на развитие. Обемът на хирургичната интервенция се определя в зависимост от стадия, локализацията и големината на тумора: локална ексцизия в здраво; ексцизия на тумора с търсене на сентинелен лимфен възел, ексцизия на тумора с частична дисекция на локалния лимфен басейн; модифицирана или радикална шийна дисекция. По-напредналите стадии са с лоша прогноза и разчитат на химиотерапевтици или имунопрепарати на базата на рецепторни антитела.

Добрата колаборация със специалистите по дерматология е важна за ранното поставяне на диагнозата – основна предпоставка за терапевтичен успех.

Head and neck malignant melanomas – clinical cases and treatment guidelines

St. Stoyanov¹, G. Chernev², N. Damyanov³, I. Lozev³, P. Kolev¹, Gr. Neofitov¹, N. Petrov¹, Sv. Vasileva¹, Sl. Adamova¹, K. Asenova⁴, D. Skerleva⁵

¹ENT clinic, Ministry of interior – Medical institute, Sofia;

²Dermatology ward, Ministry of interior – Medical institute, Sofia;

³Surgical clinic, Ministry of interior – Medical institute, Sofia;

⁴ENT clinic, Military medical academy, Sofia;

⁵Kioto University, Kioto, Japan

Malignant melanomas are among the deadliest and fastest growing malignant tumors in human body. Although several decades ago they were considered rare, their frequency has increased dramatically in recent years.

Our aim is to present several of our own cases of malignant melanoma in head and neck area and outline treatment guidelines.

The extent of surgery is determined by the stage, location and size of the tumor: local excision; excision with sentinel lymph node biopsy; excision with selective modified or radical neck dissection. The advanced cases are treated by chemotherapy but the prognosis is poor. Promising seem to be the immuno-medications based on specific receptor antibodies.

Good collaboration with dermatologists is important for early diagnosis – a fundamental prerequisite for therapeutic success.

Малигнизирал плеоморфен аденом. Случай от практиката

*Попов К., Меламед Р., Стоянов Ст.
СБАЛО – ЕАД, София, Отделение по
УНГ-болести*

Разглежда се случай на огромен малигнен плеоморфен аденом при жена на 78 г. с анамнеза за 5-годишна давност, особено бързо нарастнал през последната година. След направената предварително биопсия и СТ се премахна оперативно, установи се произход от повърхностния дял на паротидната жлеза. Туморът бе 2,150 кг и с диаметър 34 см. Представен е видео и снимков материал.

Malignised pleomorphic adenoma. A case of practice.

*Popov K., Melamed R., Stoyanov St.
Specialised Hospital for Oncological Diseases
– ltd, Sofia, ENT-department*

We are discussing a 78-years female patient with a history of enormous, malignised pleomorphic adenoma of a parotid gland, extremely enlarged during the last year.

We performed CT of the region, as well as a biopsy – before the operation, done as a total extraction of the process, which origin came to be from the superficial part of the parotid gland, with a weight of 2.150 kg and 17 sm in a diameter.

There are both pictures and video materials presented.

Рак на ларинкса: хирургия или лъче-химиотерапия

П. Дюлгерев

Laryngeal Cancer: Sugery or chemoradiation

P. Dulguerov

Тенденции в комплексното лечение на тумори на глава и шия

*Марчела Колева, отделение по медицинска онкология УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“
Захари Захариев, Клиника по лъчелечение
УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“*

Иван Терзиев, отделение по патология УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“

В презентацията се представят най-новите проучвания за системно лечение на тумори на глава и шия. Представени са принципите на секвенциална терапия, критерии за избор на съчета на лече-химиотерапия, обоснована е необходимостта от прилагане на прицелна терапия. За първи път се прави анализ на практиките в страната за избор на секвенциална терапия.

Trends in treatment of Head & Neck cancers

M. Koleva, Z. Zahariev, I. Terziev

In the paper are presented different methods of therapeutic behavior in locally advanced Head and Neck tumors. There are introduced sequential chemotherapy and needs of combination of local and systemic therapeutic options.

Новости в лъчетерапията на главата и шията

B. Pehlivan

New developments in radiation therapy for head and neck cancer

V. Pehlivan

Рядък клиничен случай на хордом на околоносни кухини

П. Руев, Г. Стоянов, Т. Димитров

Представяме клиничен случай – пациентка В.Т.Т. на 40 г. с хордом, ангажиращ околоносните кухини. Извършено е оперативно лечение и следоперативна лъчева терапия. В момента без данни за рецидив на заболяването. Случаят представлява клиничен интерес поради ниската честота на заболяването, трудното лечение и честите рецидиви.

Case Report of Rare Paranasal Sinuses Chordoma

P. Ruev, G. Stoyanov, T. Dimitrov

Ендоскопско лечение на синус-назалните тумори, ангажиращи орбитата

*Златанов Хр., Милев С., Цветков В.
Военномедицинска академия – София*

Цел: Да се прегледат възможностите на ендоскопското ендоназално лечение при пациенти със синус-назални тумори, ангажиращи орбитата.
Методи: Ретроспективен анализ на лечението на пациенти със синус-назални тумори, ангажиращи орбитата, лекувани в нашата клиника след 2010 г. Демографските данни за пациентите, проведеното лечение и резултатите, които са били регистрирани.

Резултати: Общо 38 пациенти с носни тумори, включващи орбитата, са били лекувани в УНГ-клиниката на ВМА – София от 2010 г. до момента. От тях 34 са с доброкачествени и четирима със злокачествени тумори. Всички случаи са третиранни хирургично с минимално инвазивна ендоскопска резекция на тумора. Съпътстваща лъчетерапия и химиотерапия е използвана при пациентите със злокачествени туморни образувания. Не са наблюдавани рецидиви в случаите с инвертен папилом. Установен е локален рецидив в един от случаите на плоскоклетъчен карцином. В един от случаите на сквамозноклетъчен карцином са открити далечни метастатични огнища. Средният болничен престой е бил четири дни и средният период на проследяване – 36 месеца.

Заключение: Злокачествените новообразувания, ангажиращи орбитата, са с лоша прогноза, но в определени пациенти ендоскопското им третиране в комбинация с химио- и радиотерапия е разумен метод на лечение със значително по-малка степен на увреда на пациента и запазване качеството му на живот в сравнение с класическите хирургични техники. Ендоскопска резекция на инвертния папилом е безопасен и ефективен метод на лечение и е златен стандарт в нашата клиника.

Endoscopic management of sinunasal tumors involving the orbit

*Zlatanov Hr., Milev S., Tzvetkov V.
Military Medical Academy – Sofia*

Objectives: to review the potential for endoscopic management of sinunasal tumors involving the orbit.

Materials and methods: retrospective analysis of the management in our department of patients with sinunasal tumors involving the orbit. Demographic data, mode of management and results have been recorded.

Results: in total 38 patients with sinunasal tumors involving the orbit have been managed in our department since 2010. Of them 34 had benign and four had a malignant disease. All cases were managed endoscopically. The patients with malignant disease received adjuvant chemo-radiotherapy. There was no recurrence in the patients with inverted papilloma. Local recurrence was noted in one patient with SCC. In one patient with SCC we noted distant metastases after the treatment. Mean hospital stay was four days and mean follow-up was 36 months.

Conclusions: malignant disease involving the orbit has morbid prognosis, but in some selected cases endoscopic management combined with CRT is a safe management option that has significantly less morbidity compared to classical external resection. Endoscopic management of inverted papilloma is a safe and effective management option and is the gold standard in our department.

СЕСИЯ РИНОЛОГИЯ SESSION RHINOLOGY

Роля на аденоидектомията при детския риносинуит

*Диляна Вичева
Катедра по оториноларингология,
Медицински университет – Пловдив*

Детският риносинуит е често срещан проблем. Риносинуитът при децата е по-различен от този при възрастните. Децата се лекуват с антибиотична терапия в повечето случаи успешно. Рецидивирацията или хроничен риносинуит вероятно се причинява от обструктивна аденоидна тъкан, която води до застои на секрети, предразполагащи носните кухини към инфекции. В редки случаи, когато при детето консервативната терапия не успее, хирургичното лечение може да се използва като безопасен и ефективен метод за лечение на детския риносинуит. Налице е нарастваща подкрепа в литературата за аденоидектомия като първи избор за хирургична интервенция на хроничен риносинуит при деца. Останалите хирургични възможности включват функционална ендоскопска синус хирургия, балон-синупластика. Аденоидектомията трябва да се извърши преди ФЕСХ, особено при деца с обструкция. Целта на операцията е да се подобри качеството на живот при децата и да се предотврати по-нататъшно заболяване.

Pediatric Rhinosinusitis and the role of adenoidectomy

*Dilyana Vicheva
Department of Otorhinolaryngology,
Medical University, Plovdiv, Bulgaria*

Pediatric sinusitis is a common problem. Sinusitis in children is different than sinusitis in adults. Children are successfully treated with antibiotic therapy in most cases. Recurrent or chronic rhinosinusitis possibly caused by obstructive adenoid tissue causing stasis of secretions predisposing the nasal cavity to infection. In the rare child where medical therapy fails, surgical therapy can be used as a safe and effective method of treating sinus disease in children. There is growing support in the literature for adenoidectomy as a first-line surgical intervention for chronic rhinosinusitis in children. Other surgical options include endoscopic sinus

surgery (ESS) too. Adenoidectomy should be most beneficial as a surgical option before ESS, especially in children with obstructive symptoms. The goal of surgery is to improve quality of life and prevent further disease.

Хирургия на средна и горна спирална кост

J. DelGaudio

Surgery of the Middle and Superior Turbinates

J. DelGaudio

Ринологични операции в кабинета

J. DelGaudio

Office Rhinologic Surgery

J. DelGaudio

Шийна дисекция при тумор на главата и шията

S. Triaridis

Neck dissection in the management of Head and Neck Cancer

Stefanos Triaridis, MD, MSc, PhD

Presence of neck metastatic disease is the most important prognostic factor in Head and Neck Cancer. Patients with clinically negative neck (cN0) when the risk of occult nodal metastasis (micrometastasis) is higher than 20%, should be offered prophylactic neck treatment (depending on the management of the primary) while clinically positive neck should be treated with appropriate neck dissection, radical radiotherapy or combination (depending on staging). Selection of treatment is influenced by tumor related factors (TNM stage, site of primary), medical facilities and experience, and patient related issues (previous treatment, patient's general condition and personal choice). A comprehensive presentation of issues related to surgical management of neck disease includes: classification of neck dissection, surgical steps, limitations of surgical resection, complications,

treatment of loco-regional recurrence and adjuvant postoperative and palliative treatment.

Лечение на паротидни неоплазми

S. Triaridis

Management of parotid neoplasms

Stefanos Triaridis, MD, MSc, PhD

Parotid gland tumors represent a small fraction of Head and Neck tumors and are derived from diverse histopathology. They usually present as painless, slow growing masses located at parotid region while pain, facial weakness, skin fixation and lymphadenopathy characterize malignant tumors. Areas of controversy in the management of benign and malignant tumors of the salivary glands are the significance of FNA in the planning of their management, the preferred imaging modality, the extend of parenchymal excision to avoid tumor spillage or residual tumor (as evolved from enucleation, to extracapsular dissection, and partial parotid excision with facial nerve identification), the management of the facial and great auricular nerves and vascular structures during dissection, and the management of the neck lymphadenopathy in malignant salivary tumors. Concurrent literature is approached in a systematic manner and illustrative cases are presented to answer all these areas of controversy regarding the management of salivary tumors.

Случай на рядко чуждо тяло в горния респираторен тракт

В. Стоянов

A case of rare foreign body in the upper respiratory tract

*Stoyanov VK, Dimitrov DM, Vlaykov AN
Department of Otorhinolaryngology,
Medical University, Stara Zagora, Bulgaria*

Objective: By „foreign bodies“ should be understood all objects of external or internal origin, with organic or inorganic origin, that may block partially or completely the lumen of some parts of the respiratory system.

Most of cases occur in children under 4 y.o. twice as often in boys. More often foreign bodies are food particles and half of them is accounted for: peanuts, walnuts, hazelnuts, chickpeas and sunflower seeds.

Methods: We demonstrate a case of unusual foreign body in the upper airway in a 2 y.o. child. He presented at ENT Clinic in University Hospital of Stara Zagora with sudden paroxysms of coughing and difficult swallowing.

Results: On the X-ray examination and it was visualized an object with a metal consistence on the level of laryngeal entrance.

Immediately was realized pediatric and anesthesiologist consultation and the patient was taken to the operating theatre and under general anaesthesia the foreign body was removed.

Conclusions: Aspiration of foreign bodies in the airways is accompanied by dramatic moments and often fatal and it is still a serious problem in otorhinolaryngological and pediatric practice. This require serious need to strengthen preventive action in this direction by increasing consumer culture of people.

СЕСИЯ ОТОЛОГИЯ SESSION OTOTOLOGY

Ринопластика с ребрен хрущял

Rui Xavier

Rhinoplasty with costal cartilage

R. Xavier

Новости в диагностиката на шума в ушите

Марио Милков, Тобиас Клейнжонг¹

Катедра по протетична дентална медицина и ортодонтия, Медицински университет „Проф.

д-р Параскев Стоянов“ – Варна, България

¹Катедра по оториноларингология, Университетска болница в Цюрих, Швейцария

Шумът в ушите представлява възприятието на фантомен шум в отсъствието на съответен външен източник. Той може да се появи вследствие на увреда в периферния слухов апарат, но възприемането му и неприятната симптоматика са последица от нарушения на слуховите, сетивните и лимбични неврални мрежи. Приложението на модерни техники за структурно магнитно-

резонансно изобразяване като напр. дифузионното тензорно изобразяване на лабиринта може да подпомогне диференциалната диагноза на това заболяване с болестта на Мениер. Магнитно-резонансната спектроскопия представлява неинвазивен метод за определяне на недостатъчната концентрация на GABA в аудиторната кора на мозъка като допълнителна възможност за диагностика на шума в ушите при възрастни пациенти. Пулсиращият шум в ушите може да настъпи в резултат на дурална интракраниална артериовенозна фистула, за скрининга на която с успех се използва каротидна доплерова сонография, докато тази диагноза се потвърждава посредством магнитно-резонансно изобразяване. Четири различни психоакустични теста се използват при оценката на спектралната аудиторна и темпорална резолюция и на възприемането на речта в шумна среда при болни с едностранен шум в ушите и нормални прагови нива на слуха, при болни с едностранен шум в ушите и загуба на слуха и при болни с двустранен шум в ушите и загуба на слуха. Касае се за тестовете на спектрално вълновата дискриминация, за откриването на темпоралната модулация, за прага за разпознаване на речта в шумова среда и за фазово дискриминационния тест на Schroeder. Предлага се опростена холистична класификация на шума в ушите, при която се имат предвид различни тинитогенни механизми и взаимоотношенията между тях. С нейна помощ могат да се разграничат следните етиопатогенетични механизми: слухови увреждания (аудиторен шум в ушите), комплексни слухово-соматосензорни взаимодействия (соматосензорен шум в ушите), психопатологично-слухови взаимодействия (шум в ушите, свързан с психопатологията) и два или всички споменати по-горе механизми (комбиниран шум в ушите).

Advances in the diagnosis of tinnitus

Mario Milkov, Tobias Kleinjung¹

Department of Prosthetic Dental Medicine and Orthodontics, Professor Paraskev Stoyanov Medical University of Varna, Bulgaria and

¹Department of Otorhinolaryngology, University Hospital of Zürich, Switzerland

Tinnitus represents the perception of phantom sound in the absence of a corresponding external source. It may originate in damage to the peripheral

auditory apparatus, however, its perception and distressing symptomatology are consequences of alterations to auditory, sensory, and limbic neural networks. Using advanced structural magnetic resonance imaging (MRI) techniques such as diffusion tensor imaging can help the differential diagnosis of tinnitus with Meniere disease. MR spectroscopy represents a non-invasive method for estimation of the significant reduction in auditory cortex GABA concentration as an additional opportunity for tinnitus diagnosis in adult patients. Pulsatile tinnitus may result from intracranial dural arteriovenous fistula in which screening carotid duplex sonography may be a valuable tool as this diagnosis is confirmed by means of MRI. Four different psychoacoustic assessments of auditory spectral and temporal resolution and speech perception in noise environment are used in unilateral tinnitus subjects with normal hearing thresholds, in unilateral tinnitus subjects with hearing loss, and in bilateral tinnitus subjects with hearing loss. It deals with tests of spectral-ripple discrimination, temporal modulation detection, speech recognition threshold in noise, and Schroeder-phase discrimination test. A Tinnitus Holistic Simplified Classification has been proposed which takes into account the different tinnitogenic mechanisms and the interactions between them. It enables the differentiation between the following etiopathogenetic mechanisms: auditory alterations (auditory tinnitus), complex auditory-somatosensory interactions (somatosensory tinnitus), psychopathological-auditory interactions (psychopathology-related tinnitus), and two or all of the previous mechanisms (combined tinnitus).

Естетична деформация на външния нос след септопластика

A. Sandul, Sandul Ghenadie, Şciurov Lucia

Aesthetic deformation of the external nose after septoplasty

Sandul Alexandru, Sandul Ghenadie, Şciurov Lucia

State University of Medicine and Pharmacy „N. Testemiţanu“, Chisinau, Moldova

Introduction: Nowadays, diagnosis of a deviated septum is quite simple. The surgical solution of this problem is the septoplasty. Unfortunately,

some surgeons still have the opinion that the excessive resection of the quadrangular cartilage is the solution, which is not right as it leads to deformation of the external nose.

Method: We analyzed the degree and type of deformation of the external nose depending on the localization of resection of the front and top of the quadrangular cartilage, as well we pointed out the possibility of surgical reconstruction of the external nose held by us in our clinic.

Discussions and conclusions: During the planning of an operation's result, the surgeon should follow an objective assessment of his knowledge and skills. This is why we have to analyze correctly all the possibilities to avoid the aesthetic complications of the septoplasty.

Key words: septoplasty, deformation, external nose, reconstruction

Усложнения на хроничния отит: Албански опит

S. Sallavaci

Complications of chronic otitis media: the albanian experience

*Prof. Assoc. Suela Sallavaci, MD, MSc, PhD
Department of otorhinolaryngology University
Hospital centre „Mother Teresa“, Tirana, Albania*

Complications of Otitis Media are rare but still persisting.

Aims of the study: To identify the most frequent complications of COM in Albania.

Materials and methods: The study is retrospective and it is based on the clinical cards of the patients treated at the Otorhinolaryngology, Infectious dis-

eases and Neurosurgery Services at the University Hospital Centre „Mother Teresa“, Tirana, Albania. The study covers a 20 years period (1996-2006) in the Otorhinolaryngology service and 2 years period (2014-2016) in the Infectious diseases and Neurosurgery services. In this study are included only those patients (242) whose clinical cards included all the examinations in compliance with the protocols for the diagnosis and treatment of the complications of Chronic Otitis Media.

Results: In all the services mentioned above were found a higher number of patients with complications of COM as compared with similar studies in other countries. We found 46 patients with Labyrinthine fistulas, 73 patients with otogenic meningitis, 25 patients with sinus thrombosis, 3 patients with facial nerve paralysis, 10 patients with acute mastoiditis, 3 patients with extradural abscesses, 26 patients with subdural abscesses, 40 patients with brain abscesses and 16 patients with cerebellar abscesses.

Specialised service is available only in 6 major hospitals of the country.

Patients tend to seek medical advice very late which is mainly due to lack of information and the mentality of the wide population in Albania.

In recent years a decrease of cases with complications can be noticed however there are still cases of severe complications that result in the death of the patients.

Discussion: In the Albanian medical system there is need for improvements in the diagnosis and treatment of Ear pathologies, especially Otitis Media.

Albanian Government must fund and set up continuous programs for early diagnosis of ear diseases.

Key word: Complications of COM

СЕСИЯ ОНКОЛОГИЯ SESSION ONCOLOGY

Шийни кисти

*Йорданов С., Попов Т., Хаджиев Ю., Конов Д.,
Николова М., Цекова М., Крумова М.
МУ – София, УМБАЛ „Царица Йоанна“ –
ИСУЛ, Катедра по УНГ-болести*

Шийните кисти – диагноза, диференциална диагноза и методи на лечение. Общото между повечето от тях е, че неадекватната хирургична екзизия е предпоставка за рецидиви и неуспехи в лечението.

Cervical Cysts

*S. Yordanov, T. Popov, Y. Hadzhiev, D. Konov,
M. Nikolova, M. Tsekova, M. Krumova*

Редки мезенхимни тумори в областта на главата и шията. Представяне на клинични случаи

*Ю. Рангачев, М. Цекова-Чернополска, Т. Попов,
С. Йорданов, Д. Дацев*

Rare Mesenchymal Tumors of the Head and Neck. Clinical Cases Presentation

Y. Rangachev, M. Tsekova-Chernopolska, T. Popov, S. Yordanov, D. Datsev

Плеоморфен аденом в парафарингеалното пространство – диагностика и терапевтично поведение Клиничен случай

Консулов Сп., Консулов Ст., Гезер Е., Топалова А., Марков С.

Клиника по ушни, носни и гърлени болести към УМБАЛ „Свети Георги“ – Пловдив, Медицински университет – Пловдив

Въведение: От доброкачествените тумори на слюнчните жлези най-често се наблюдава плеоморфният аденом. Локализира се предимно в паротидна жлеза. Наблюдава се по-често при жени. От големите слюнчни жлези най-честата локализация на този вид тумори е в околоушната слюнчна жлеза – 80%, по-рядко в субмандибуларната жлеза – 10% и най-рядко в сублингуалната жлеза – 1%. Плеоморфният аденом засяга възрастта между 30–50 години, туморът расте бавно с години.

Материали и методи: Представяме клиничен случай на пациентка Л.Ч. 29 г., с диагностициран плеоморфен аденом с големина 12 cm, заемащ дясното парафарингеално пространство до субмандибуларната жлеза. Установен хистологично с последващ подход в лечението.

Резултати: Пациентката Л. Ч., на 29 г., хоспитализирана в Клиника по ушни, носни и гърлени болести към УМБАЛ „Свети Георги“ град Пловдив с оплаквания от появила се подутина в областта на шията вдясно, неболезнена, окръглена, подвижна, добре ограничена от околните тъкани и плътно-еластична консистенция. След извършено компютър-томографско изследване пациентката е подложена на оперативна интервенция. Извършена тотална екстирпация на туморната формация.

Заключение: Подходът в диагностицирането и лечението на плеоморфния аденом включват взимането на тъканни проби и рентгенографски изследвания. Основното лечение при плеоморфен аденом е радикално хирургично. Прогнозата след хирургична резекция е отлична. Пациентите трябва да бъдат наблюдавани за рецидивирването при плеоморфните аденоми.

Pleomorphic adenoma in the parapharyngeal space – diagnostic and therapeutic approach

Clinical case

Konsulov Sp., Konsulov St., Gezer E., Topalova A., Markov S.

Clinic Ear, Nose and Throat diseases at University Hospital „St. George“ City of Plovdiv Medical University – Plovdiv

Introduction: Among all benign tumors of the salivary glands those which are most often observed are pleomorphic adenoma. They are localized mainly in the parotid gland and are more common in women. At the large salivary glands most frequent location of this type of tumors is in the parotid salivary gland 80%, less often in the submandibular gland 10% and most rare in the sublingual gland 1%. Pleomorphic adenoma affects the age group of 30-50 year-old patients, though the tumor grows slowly for years.

Materials and Methods: We present a case of a patient L.CH. 29 year – old woman, diagnosed with pleomorphic adenoma with size 12 cm, occupying the right parapharyngeal space to the submandibular gland. It was established histologically with subsequent approach to treatment.

Results: The patient L.CH. 29, was hospitalized in Clinic Ear, Nose and Throat Diseases at the University Hospital "St. George" in the city of Plovdiv with complaints related to swelling in the right part of the neck, painless, rounded, flexible, well-constrained by the surrounding tissue and dense – supple texture. After performed CT examination, the patient was subjected to surgery. Total extirpation of the tumor formation was made.

Conclusion: The approach in the diagnosis and treatment of pleomorphic adenoma includes taking tissue samples and radiographic studies. The main treatment for pleomorphic adenoma is radical surgery. The prognosis after surgical resection is excellent. Patients should be monitored for recurrence of pleomorphic adenoma.

Неходжкинов лимфом в детската възраст – рядък клиничен случай от практиката

И. Станчева, Ст. Йорданов, Ю. Рангачев, Ю. Хаджиев, М. Николова, И. Цанев

Non-Hodgkin Lymphoma in Children- a rare clinical case study

I. Stancheva, St. Yordanov, Y. Rangachev, Y. Hadzhiev, M. Nikolova, I. Tsenev

Петгодишен опит с ламбо от големия гръден мускул

Пазарджиклиев Димитър, Чапкънов Анастас, Бакатинаки Артемис, Карафизиева Детелина

Цел: Да представим опита си с ламбото от големия гръден мускул при реконструкцията на различни дефекти в областта на главата и шията.

Аргумент: Хирургичното лечение на напредналите тумори на главата и шията обикновено е свързано с дефекти, засягащи органите на жизненоважните функции дишане, хранене, говор. То е зависимо и неразделно свързано с възможностите за реконструкция.

За 5 години ние използвахме 23 ламба от големия гръден мускул, едно от които композитно – с ребро, при 22 мъже и една жена. То бе използвано за реконструкция на различни дефекти от кожен дефект на шията до композитна резекция на езика и мандибулата и тотална ларингофарингектомия.

Наблюдавахме един случай на дистална некроза и един на тотална некроза на кожния остров, без други значими усложнения.

Заклучение: Ламбото от големия гръден мускул е устойчиво и надеждно и все още е важна алтернатива при реконструкцията на дефекти в областта на главата и шията.

A Five-Years Experience with the Pectoralis Major Flap

Pazardzhikliev Dimitar, Chapkanov Anastas, Balatinaki Artemis, Karafizieva Detelina

Aim: The availability of reconstructive options is prerequisite for the surgical management of advanced head and neck cancer as it affects the organs of breathing, deglutition and speech. We present our experience with the pectoralis major flap for the reconstruction of various head and neck defects.

Materials and Methods: In 5 years we have utilized the pectoralis major flap in 23 patients – 22 male and one female. One of the flaps was a composite rib flap. We used it for the reconstruction of

skin defects through laryngopharyngectomies and mandibular resection. We had one case of distal skin necrosis and one of total skin pad necrosis without any other significant complications.

Conclusion: The pectoralis major flap is reliable and durable flap, an important alternative in the reconstruction of the head and neck defects.

Лимфаденомегалия при ранния глотичен карцином

Йорданов С., Хаджиев Ю., Конов Д., Николова М., Станчева И., Рангачев Ю. МУ – София, УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“, Катедра по УНГ-болести

Представяме клинични случаи на лимфаденомегалия след частични резекции на ларинкса по повод ранен глотичен карцином. Въпреки че карциномът на ларинкса с тази локализация в ранните си стадии от развитието рядко дава метастатично разпространение, то не е изключено. Не бива да забравяме обаче, че това не е единствената причина за увеличени лимфни възли при тези пациенти.

Lymphadenomegaly in Early Glottic Cancer

S. Yordanov, Y. Hadzhiev, D. Konov, M. Nikolova, I. Stancheva, Y. Rangachev

Силна корелация при мРНК експресия на HIF-2 α , VEGFR1, VEGFR2 и MMP2 при карцинома на ларинкса

Т. Попов, Г. Станчева, Ю. Рангачев, Д. Конов, Р. Кънева

Strong correlation in mRNA expression of HIF-2 α , VEGFR1, VEGFR2 and MMP2 in larynx carcinoma

T. Popov, G. Stancheva, Y. Rangachev, D. Konov, R. Kaneva

Кожна карциноматоза

Йорданов С., Конов Д., Хаджиев Ю., Цекова М., Попов Т., Вълчева С., Добриянова В. МУ София, УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“, Катедра по УНГ-болести

Представяме клиничен случай на пациент с агресивно протичащ кожен карцином и бързо

разпространяваща се кожна карциноматоза. Това поведение на тумора, характерно за имунокомпроментирани болни, е рядко, но напълно възможно събитие и при пациенти без имуноен дефицит.

Skin Carcinomatosis

S. Yordanov, D. Konov, Y. Hadzhiev, M. Tsekova, T. Popov, S. Valcheva, V. Dobryanova

Корелация между PCR и серумен имуноен отговор към HPV-16 при пациенти с ларингеален карцином

Г. Николов¹, Ал. Вълков¹, М. Карчева², Ст. Мирчев¹, Б. Духленски¹, А. Хвърчилкова¹
¹Клиника по УНГ-болести, УМБАЛ „Д-р Георги Странски“, гр. Плевен

²Сектор „Епидемиология, паразитология и тропическа медицина“, Медицински университет, гр. Плевен

Медико-социалното значение на инфекцията с високорискови човешки папиломни вируси (HR-HPVs) се свързва с техния онкогенен потенциал. **Целта** на настоящото изследване е да се установи честотата на разпространение на IgG антитела към HPV16 и да се извърши ДНК-анализ детекция и количествено определяне чрез Real-time PCR на HPV16 при пациенти със злокачествени новообразувания в орофаринкса и да се установи корелация между имуноен отговор и PCR диагностиката на HPV16.

Материал и методи: Извършено е проспективно серо-епидемиологично проучване на лица, хоспитализирани и оперирани в Клиниката по ушни, носни и гърлени болести, УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ – Плевен. Диагнозите са потвърдени хистологично. Чрез използване на Humanpapillomavirustype 16 (HPV16) antibody, IgG ELISA Kit е определен преваленс на HPV16 IgG антитела. Използван е ДНК-анализ детекция и количествено определяне чрез Real-time PCR на HPV16.

Резултати: За периода януари–март 2016 г. са изследвани 14 лица със злокачествени новообразувания на орофаринкса, 11 мъже и 3 жени. Пациентите са на възраст от 23 до 77 г., средно – 61 г. Локализацията на патологичния процес е както следва: ларинкс (6), глотис (5), хипофа-

ринкс (1), език (1), друга (1). Преваленс на специфични IgG към HPV16 се установи при седем (50%) от изследваните лица. Вирусна ДНК се установи при шест (42%) от пациентите. Корелация между наличие на вирусна ДНК и имуноен отговор се установи при четири (30%) от всички изследвани лица.

Заклучение

HPV16 има преобладаващо значение в генезата на тумори на орофаринкс. Доказателство за среща с вируса са прилаганите в практиката различни методи за диагностика, както и серологичните проучвания на имунония статус на населението.

Correlation between PCR and serum immune response to HPV-16 in patients with laryngeal carcinomas

Nikolov G.¹, Valkov A.¹, Karcheva M.², Mirchev St.¹, Duhlenki B.¹, Hvarchilkova A.

¹ Department of Otorhinolaryngology, University Hospital – Pleven, Medical University – Pleven;
² Department of Epidemiology, Medical University – Pleven

The medical and social relevance of infection with high risk human papilloma viruses (HR-HPVs) is associated with their oncogenic potential. The purpose of this study is to identify the incidence rate of IgG antibodies to HPV16 and to make a DNA-analysis detection and quantification through Real-time PCR of HPV16 in patients with malignant neoplasms in the oropharynx, as well as to establish a correlation between the immune response and the PCR diagnostics of HPV16.

Material and Methods: A prospective sero-epidemiological survey of hospitalised postoperative individuals in the Clinic of Ear, Nose and Throat Diseases of University Multi-Profile Hospital for Active Treatment „Dr. G. Stranski“, Pleven. The diagnoses have been histologically confirmed. Using Humanpapillomavirustype 16 (HPV16) antibody, IgG ELISA Kit, prevalence of HPV16 IgG antibodies has been identified. DNA-analysis detection and quantification through Real-time PCR of HPV16 has been used.

Results: 14 individuals with malignant neoplasms of the oropharynx, including 11 men and 3 women, were studied in the period January – March 2016. The patients are between 23 and 77 years of age, average – 61 years. The localisation of the patho-

logical process is as follows: larynx (6), glottis (5), hypopharynx (1), tongue (1), other (1). Prevalence of specific IgG to HPV16 was been established in seven (50%) of the individuals studied. Virus DNA was established in six (42%) of the patients. Correlation between the existence of virus DNA and immune response was established in four (30%) of all individuals studied.

СЕСИЯ ОТОЛОГИЯ SESSION OTOTOLOGY

Сравнение на праговете, измерени с помощта на класическа аудиометрия – чист тон и прагове, измерени с помощта на Sentiero Advanced и модула DPOAE

Георги Георгиев

Специалист УНГ – гр. Плевен

Основният фокус е насочен към търсене на корелация между класическата аудиометрия и модула DPOAE (лицензиран). Целта е да се покаже, че е възможно DPOAE да предскаже директно прага за чист тон и да е клинично полезен.

Апаратура за изследване – Sentiero Advanced.

Методи на изследване:

Тymp: 226 Hz; всички пациенти

РТА: АС; 1; 1.5; 2, 3, 4КHz; всички пациенти + ВС за пациенти с загуба на слуха

DPOAE Thres: 1; 1.5; 2, 3, 4 КHz; с FM DPOAE; всички пациенти

DPOAE Thres: 1; 1.5; 2, 3, 4 КHz; без FM DPOAE; всички пациенти.

Диаграма и анализ на получените резултати.

A comparison between the thresholds, measured using classic pure tone audiometry and thresholds measured using Sentiero advanced (licensed) and DPOAE module

Dr. Georgi Georgiev

Otorhinolaryngologist – Pleven

The main focus is to determine a correlation between classic pure tone audiometry and the DPOAE module (licensed). The aim is to show that it is possible for DPOAE to directly predict the pure tone threshold and be clinically beneficial. Equipment used – Sentiero Advanced.

Conclusion: HPV16 has predominant importance in the genesis of tumors of the oropharynx. An evidence of an encounter with the virus are the different diagnostic methods implemented in practice, as well as the serological studies of the immune status of the population.

Testing methods:

Тymp: 226 Hz; all patients.

РТА: АС; 1; 1.5; 2, 3, 4КHz; all patients + ВС for patients with hearing loss.

DPOAE Thres: 1; 1.5; 2, 3, 4 КHz; with FM DPOAE; all patients.

DPOAE Thres: 1; 1.5; 2, 3, 4 КHz; with FM DPOAE; all patients.

A diagram and an analysis of the results.

Хроничен среден отит с холестеатом в детската възраст

Петър Руев

Отделение УНГ-болести, МБАЛ „Тракия“ – Стара Загора

Цел: Да оценим резидуалните холестеатоми в детската възраст.

Дизайн на изследването: ретроспективно проучване.

Пациенти: ранните и късни постоперативни резултати са анализирани след проведените реконструктивни мероприятия.

Резултати: Използваме ретроаурикуларен достъп и проследяване матрикса на холестеатома в посока отпред-назад. По време на първичната операция се определят индикациите за second-look операция. Най-често резидуалните холестеатоми се установяват в областта на апекса на пирамидата и в областта на хипотимпанума и най-вече в sinus tympani.

Заключение: Холестеатомът в детската възраст е много агресивно заболяване, което в повечето случаи налага second-look операция след 18 месеца.

Chronic otitis media with cholesteatoma in children

Petar Rouev

ENT Dept., Trakia Hospital – Stara Zagora

Objective: To evaluate the residual cholesteatoma in children.

Design: Retrospective study.

Patients: The early and late postoperative results were analyzed after the implemented reconstructive interventions.

Results: We used retroauricular skin incision and anterior/posterior approach for following the matrix of cholesteatoma. During the first operation was determined the indication for second-look surgery. The most cases with residual cholesteatoma were in the region of the petrous apex and in sinus tympany/ hypotympanum region.

CONCLUSIONS: Cholesteatoma in childhood is a very aggressive disease, that in most cases have indication for second-look surgery 18 months after the operation.

Аксонен растеж при неврони, диференцирани от човешки индуцирани плурипотентни стволови клетки.

Д. Скерлева¹, Х. Ониши¹, Ст. Стоянов²,
Н. Ямамото¹, Дж. Ито³, К. Омори¹,
Т. Накагава¹

¹Клиника по отоларингология, хирургия на глава и шия, Медицински факултет, Киотски Университет, Киото, Япония

²Медицински институт на МВР, София, България

³Изследователски институт, Медицински център, Шига, Япония

Кохлеарната имплантация е единственото терапевтично решение при пациенти с тежка слухова загуба, но загубата на неврони на спиралния ганглий може да попречи на постигането на оптимален резултат от кохлеарния имплант (Starr et al. 1996, Valero et al. 2012). Създаването на индуцираните плурипотентни стволови клетки (iPS) ни дава възможността да изследваме ролята, която биха могли да имат в регенеративната медицина при заболявания на вътрешното ухо.

Целта на това проучване е да се определи ефектът на IGF-1, BDNF и NT-3 върху аксонния растеж при неврони, диференцирани от човешки

индуцирани плурипотентни стволови клетки. Човешки индуцирани плурипотентни стволови клетки, маркирани със зелен флуоресцентен протеин (201B7-GFP), бяха диференцирани в неврални стволови клетки (Ishikawa et al. 2015). След култивирането им в 96-ямкови плаки с U-образно дъно и ниска степен на адхезия бяха приготвени невросфери, които бяха преместени върху плаки с покритие от Матригел и диференцирани в неврони за 7 дни при третиране с допълнителни невротрофни или растежни фактори. Аксонният растеж беше измерен с програмата NeuriteJ (Torres-Espin et al. 2014).

Имунохистохимичното характеризиране на така приготвените невросфери показва, че съдържат βIII-тубулин- и неврофиламент-позитивни клетки, а експресия на Oct3/4 не беше установена при RT-PCR. Беше създаден протокол за определяне на аксонния растеж.

Ключови думи: плурипотентни стволови клетки, невросфери, аксонен растеж, тежка слухова загуба, регенерация

Axon growth in neurons differentiated from human induced pluripotent stem cells

D. Skerleva, H. Onishi, St. Stoyanov, N. Yamamoto, J. Ito, K. Omori, T. Nakagawa

Подобряване на вентилацията на средното ухо след радиофреквентна тубопластика на евстахиевите тръби

Николова М.**, Ю. Николов*, П. Чапаров*
*УНГ отделение, МБАЛ „Света Параскева“, Плевен

**Катедра по УНГ-болести, МУ – София, Клиника по УНГ-болести, УМБАЛ „Царица Йоанна“ – ИСУЛ

Хроничната дисфункция на евстахиевата тръба (ETD) с нарушение във вентилацията на средното ухо се превръща в социално значим проблем, тъй като предизвиква усложнения по непълни данни в повече от 4% от възрастното население в света. В резултат на ETD се развиват различни по степен хронично-възпалителни адхезивни и тимпаносклеротични процеси в средното ухо.

Целта на настоящото проучване е да се направи оценка на резултатите от радиофреквентната тубопластика (RFETP) за решаване на проблемите с тубарната патология и произтичащите отологични усложнения при пациенти със запазени мембрани

и такива с мезотимпанални перфорации.

Материал и методи: Проспективно клинично изследване се проведе при 76 (40 – м., 34 – ж.) пациенти с хронична ETD, лекувани многократно консервативно и някои от тях отологично оперативно. При всички тях се направи RFETP с помощта на биполярен електрод, HFITT-техника и фиброоптика с трансназален достъп.

Резултати: Обективните параметри на функционалните тестове за проходимост на Е. тръба и вентилация на средното ухо показват значително подобрене при 68,4% от пациентите след 2 м. (при 74% след 1 год.).

Изводи: Функцията на Е. тръба може да бъде оптимизирана при 70% от пациентите след отстраняване на патологичните находки в областта на остиума на Е. тръби с помощта на RFETP, което се препоръчва при пациенти с патологична вентилация на средното ухо.

Improved ventilation of the middle ear after radiofrequency tuboplasty of Eustachian tubes

Y. Nikolov, M. Nikolova, P. Chaparov

ETF тест VS баротест в хипербарна среда – предимства и недостатъци на методиките

*Георгиев К.¹, Бозов Хр.¹, Стоянов Ст.²,
Василева Св.², Асенова К.³*

*МБАЛ – Варна към ВМА МИ МВР – София,
ВМА – София*

Резюме: Проходимостта на Евстахиевите тръби е от първостепенно значение за патогенезата на редица заболявания в детската възраст и при възрастни. Разработени са редица методики, като една от често използваните е ETF-test с импедансметър. В Р. България обаче над 3000 пациенти годишно се подлагат на процедури в хипербарни камери (ХБК). Броят на водолазите – професионални и любители, които, гмуркайки се, се подлагат на разлики в околното налягане над 2.0 АТА, не е известен с точност, но със сигурност е дори по-голям. Това налага повишени изисквания към туботимпаналната функция на голяма група лица, като баротравмите на тъпанчевите кухини са относително чести инциденти. При водолазите симулация на потапяне в ХБК е функционално най-близка до реално гмуркане във водна среда – т.нар. баротест.

Цел на нашето проучване е съпоставяне на ETF-test с импедансметър и баротест при професионални водолази и пациенти без опит в гмуркането. За изчистване на грешки от неправилни маньоври за компенсация на околното налягане бяха обособени субгрупи с едностранни, двустранни затруднения и без затруднения в компенсацията на околното налягане.

Резултати: Данните, подложени на статистически анализ, вкл. post hoc анализ, показват статистически значимо съответствие между резултата от барофункция в ХБК и значително по-лекия и безопасен ETF-test с импедансметър, без да има 100% припокриване на резултатите. Въз основа на данните на лица със затруднения в компенсиране на околното налягане определяме критичните резултати от ETF-testa, при които можем да очакваме инцидент в реална обстановка или баротест в ХБК.

ETF test vs Barotest in hyperbaric environment – advantages and disadvantages of methodologies

*K. Georgiev, Hr. Bozov, St. Stoyanov,
Sv. Vasileva, K. Asenova*

Наличие на ефективна връзка между пластиката на евстахиевите тръби и ендоназалната хирургия

*Николов Ю. *, М. Николова **, П. Чапаров*
*УНГ отделение, МБАЛ „Света Параскева“,
Плевен*

***Катедра по УНГ болести, МУ – София,
Клиника по УНГ-болести, УМБАЛ „Царица
Йоанна“ – ИСУЛ*

В последните години с помощта на динамичен видеоендоскопски анализ на функцията на евстахиевата (Е) тръба в условия на променящо се налягане в епифарингса бе доказано, че при 65% от случаите с дисфункция на Е. тръба (ETD) причината е в областта на епифарингеалния остиум. Най-общо факторите, довеждащи до стесняване на просвета на ЕТ, биха могли да се групират като ендоназални (възпалителни, с гноен рефлукс към остиумите, деформации и хипертрофии), епифарингеални (хипертрофия на тубарни тонзили, на торус тубариус и лимфоидна тъкан).

Цел: Наличието на тази диагностицирана ендоназална и епифарингеална патология при хро-

нична ETD логично постави въпроса за ефективността от съчетанието на радиофреквентната (RF) тубопластика с RF ендоназална хирургия, което се явява и цел на настоящата работа.

Материал и методи: За период от 7 години са извършени 210 (120 – м., 90 – ж.) ендоскопски RF тубопластики, съчетани с RF ендоскопска, ендоназална хирургия за отстраняване на анатомични структурни и хронично – възпалителни промени в носната кухина. При всички пациенти се направи динамична видеоендоскопия на носна кухина и епифарингс и комплекс от аудиометрични и тимпанометрични изследвания.

Резултати: Съчетаните радиохирургични ендоназални интервенции и RF тубопластика дават изключително добри резултати, касаещи аерацията на средното ухо, подобрене на аудиометричните и тимпанометрични резултати при 85% от пациентите за период на проследяване от 4 години.

Изводи: Лечението на хроничната ETD трябва да бъде насочено към възстановяване на структурно-функционалното единство на остиума на Е. тръба, като по наше мнение симултантните RF ендоназални операции, съчетани с RF тубопластика, се явяват едно високоефективно решение.

Effective connection between Eustachian tubes plasty and endonasal surgery

Y. Nikolov, M. Nikolova, P. Chaparov

Холестеатоми след супрамеатален достъп за кохлеарна имплантация

*П. Руев, С. Дацерт, Т. Димитров
МБАЛ „Тракия“ – Стара Загора*

Представяме два клинични случая на пациенти с холестеатоми след супрамеатален достъп за кохлеарна имплантация. Подробно са дискутирани клиничното протичане и лечението, като са анализирани причините за появата на холестеатома и начините за предотвратяването му.

Появата на холестеатом след кохлеарна имплантация е рядко, но значимо усложнение, което може да бъде лекувано оперативно със запазване функцията на импланта.

Cholesteatoma after Suprameatal Approach to Cochlear Implantation

P. Ruev, S. Datsert, T. Dimitrov

Предимплантологична аугментация на челюстните кости-синуслифт

*Радослав Симов, Христо Шипков,
Първан Войнов, Карен Джамбазов*

Загубата на зъбите и последвалата атрофия на челюстните кости е сериозно предизвикателство пред хирурзи и имплантолози. Днес са известни различни аугментационни техники с авто, ало и ксено транспланти. Синуслифтът е без алтернатива за аугментиране на дистални обеззъбени участъци на горната челюст. Авторите предлагат оригинална методика на открит синуслифт с костни автотранспланти от калвария. Обсъждат се резултатите и предимствата на метода.

Augmentation of Jaws in Pre dental Implants surgery: sinus lift

*Radoslav Simov, Hristo Shipkov,
Parvan Voinov, Karen Djambazov*

Loss of teeth and the resultant bone atrophy is a serious challenge in dental implants surgery. To treat this problem various techniques of autologous, allogenic and xenogenic bone grafts were proposed. The technique of sinus lift is a good choice for augmentation of the distal parts of the maxillary bone after teeth loss and bone atrophy. The authors present their experience with the technique of open sinus lift with autologous calvarial bone graft and discuss the results and advantages of the method.

Възможно ли е да се предскаже малигнизацията на ларингеалния папилом

*Г. Николов¹, Ал. Вълков¹, М. Карчева²,
Ст. Мирчев¹, Б. Духленски¹, А. Хвърчилкова¹
¹Клиника по УНГ-болести, УМБАЛ „Д-р Георги Странски“, гр. Плевен
²Сектор „Епидемиология, паразитология и тропическа медицина“, Медицински университет, гр. Плевен*

Авторите си поставят за цел да изследват група пациенти с ларингеален папилом с имунохистохимичен (ИХХ) метод р16INK4а. Приложението на този биомаркер, характерен за HPV-асоциираните карциноми, ни позволява да предскажем настъпващата малигнизация на ларингеалния папилом.

Материал и методи: Беше изследван ретроспективно биопсичен материал от 5 болни с диагноза папилом на ларинкса. Приложи се имунохистохи-

мичен метод p16INK4a за доказване на настъпващата HPV-асоциирана онкогенеза.

Резултати: От изследваните 5 болни с ларингеален папилом 4 от хистологични препарати показаха положително оцветяване по p16INK4a. Той е биомаркер, характерен за HPV-асоциирания ларингеален карцином. Проследихме същите пациенти и през следващите 6 месеца те бяха диагностицирани и оперирани по повод на карцином на ларинкса.

Изводи: Авторите предлагат алгоритъм за съвременна диагностика на HPV-асоциирания ларингеален карцином и ларингеалния папилом. Благодарение на предложението ИХХ метод можем да предскажем настъпващата малигнизация на ларингеалния папилом при HPV-позитивни пациенти.

Is it possible to predict the malignization of the laryngeal papilloma?

Nikolov G.¹, Valkov A.¹, Karcheva M.², Mirchev St.¹, Duhlenki, B.¹, Hvarchilkova A.¹

¹Department of Otorhinolaryngology, University Hospital – Pleven, Medical University – Pleven;

²Department of Epidemiology, Medical University-Pleven

Purpose: The authors aim to study a group of patients with laryngeal papilloma using immunohistochemical (IHC) method p16INK4a. The application of this biomarker which is typical for HPV-associated carcinomas allows us to predict the occurring malignization of the laryngeal papilloma.

Materials and Methods: Biopsied material from 5 patients diagnosed with papilloma of the larynx was retrospectively studied. Immunohistochemical method p16INK4a was applied to prove the occurring HPV-associated oncogenesis.

Results: Out of the 5 patients with laryngeal papilloma, 4 of the histological specimen showed positive colouring on p16INK4a. This is a biomarker which is typical for the HPV-associated laryngeal carcinoma. We followed the same patients and in the next 6 months they were diagnosed and underwent surgery for carcinoma of the larynx.

Conclusions: The authors propose an algorithm for modern diagnostics of the HPV-associated laryngeal carcinoma and laryngeal papilloma. Owing to the proposed IHC method, we can predict the occurring malignization of the laryngeal papilloma in HPV-positive patients.

VEMP (Вестибуларни евокирани миогенни потенциали) при диагноза на отосклероза

T. Широ

МУ – София, Катедра УНГ-болести, УМБАЛ „Царица Йоанна“

Отосклерозата е уникален процес на костно ремоделиране на темпоралната кост, което се приема от някои като морбили вирус-асоциирана възпалителна автоимунна реакция срещу средния слой на капсулата на вътрешното ухо: globuli interossei. Предоперативната диагноза е трудна и няма консенсус на базата на диагностичен алгоритъм с достатъчно висока чувствителност и специфичност за клинично потвърждаване на заболяването.

Понастоящем повечето клинични тестове за доказване на отосклероза са аудиометрични.

Целта на това представяне е да се оцени клиничното значение на един нов метод за оценка на функцията на утрикулуса и сакулуса – VEMP при диагнозата на отосклерозата.

Разгледани са резултатите на 13 пациенти с диагноза отосклероза, доказана с конвенционалните аудиологични методи, в това число и няколко трудни от диагностична гледна точка пациенти. При всички лица са приложени двете разновидности на теста – sVEMP и oVEMP. Коментирани са резултатите и приносите на този тест за доказване на диагнозата и оценка на състоянието на пациенти с отосклероза.

При всички пациенти са установени отклонения от референтните стойности, като особено диагностично значение имат изследванията при пациенти със субклинични оплаквания или при трудни за диагностициране случаи.

VEMP (Vestibularni evoked myogenic potentials) in the diagnosis of otosclerosis

T. Shirov

МУ – София, ENT Clinic, UMHAT „Queen Jovanna“

Otosclerosis is a unique osseous remodeling disorder of the human temporal bone, which is also considered as a disease of measles virus-associated inflammatory-autoimmune reaction against the middle layer of the otic capsule: globuli interossei. Its preoperative diagnosis is rather difficult, and there is no consensus-based diagnostic protocol

with enough high sensitivity and specificity for the clinical confirmation of the disease.

Currently, most clinical tests for the detection of otosclerosis are audiometric based.

The aim of this presentation is to introduce the clinical importance of a new method for evaluating utricle and saccule function – Vestibular-Evoked Myogenic Potentials (VEMPs) in the assessment and differential diagnosis of otosclerosis.

We present the results of the 13 patients diagnosed with otosclerosis proven with conventional audio-

metric methods, including a couple of hard to diagnose cases.

All individuals are examined with cVEMP and oVEMP tests. The results are discussed and the benefits of these tests to prove the diagnosis and assessment of the status of patients with otosclerosis are presented.

In all patients there are deviations from the reference values. This diagnostic method has particular importance for patients with subclinical symptoms or difficult to diagnose cases.

СЕСИЯ РИНОЛОГИЯ SESSION RHINOLOGY

Разширена ендоскопска хирургия при тежка обструкция на фронтален синус

Джамбазов К., Топалова А., Димитров Д., Желева А., Марков С.

Клиника по уши, носни и гърлени болести – УМБАЛ „Св.Георги“ – Пловдив, МБАЛ “Св. Св. Козма и Дамян“ – Пловдив Медицински университет – Пловдив

Въведение: Краниофациалните остеоми са бенигнени тумори, ангажиращи често околоносните кухини и причина за тежка обструкция в областта на фронталния синус. Те произлизат от стената на синуса, но в етиологичен план остават неизяснени. Бавният растеж и асимптоматично протичане са причини за инцидентното поставяне на диагнозата. Те са една от най-честите причини за нарушен дренаж. През последните две десетилетия ендоскопският подход в лечението на остеоми, ангажиращи фронталния рецесус и фронталния синус, намира все по-голямо приложение, с ограничаване на конвенционалното такова.

Материали и методи: През 2015–2016 година в Клиника по уши, носни и гърлени болести към УМБАЛ „Свети Георги“ град Пловдив са диагностицирани три клинични случая с тежка обструкция на фронталния синус, на които е приложена разширена ендоскопска хирургия.

Резултати: Два от клиничните случаи са с идентични оплаквания от главоболие и чувство на тежест в челната област, а третият случай е след проведени две ендоназални и три екстра-назални оперативни интервенции в областта на околоносните кухини през последните 10 г., с прогресиращ оток в областта на фронтален

синус. След извършване на компютърна томография с висока разделителна способност се диагностицира остеома, обтуриращ назофронталния дуктус и фронталния синус, и двустранна носна полипоза в 3-тия случай с костен дефект в областта на предна стена на десен фронтален синус. Приложено бе ендоназално ендоскопско лечение с последващ кратък постоперативен период, значително бързо възстановяване и подобрене спрямо оплакванията.

Заключение: Разширената ендоскопска хирургия в лечението на тежки обструкции в областта на назофронталния дуктус и фронталния синус се оказва добра алтернатива на конвенционалния метод, с добри резултати, подкрепени от минимизиран постоперативен период и морбидитет.

Ключови думи: остеома, ендоскопско лечение, дуктус назофронталис, фронтален синус.

Extended endoscopic surgery in severely obstructed frontal sinus

Djambazov K., Topalova A., Dimitrov D., Jeleva A., Markov S.

Department of Ear, Nose and Throat Diseases „St. George“ University Hospital – Plovdiv, Medical University – Plovdiv

Introduction: Craniofacial osteomas are benign tumors, often engaging paranasal sinuses and causing severe obstruction in the frontal sinus. They derive from the wall of the sinus, but their etiology remains unclear. The slow growth and asymptomatic flow are the two main reasons for their accidental diagnosis. They are among the most common causes for impaired drainage. Over the past two decades endoscopic approach in the treatment of

osteomas engaging the frontal recessus and frontal sinus has increasingly found a great application to limit the conventional one.

Materials and Methods: Between 2015–2016 in the Department of Ear, Nose and Throat diseases at "Sveti Georgi" University Hospital – Plovdiv, three clinical cases with severe obstruction of the frontal sinus are diagnosed – an expanded endoscopic surgery approach is chosen.

Results: Two of the clinical cases had identical complaints, including headache and feeling of discomfort in the forehead, in the third case, the patient had experienced two endonasal and three extranasal surgeries in the paranasal sinuses in the last 10 years, now presenting progressive swelling of the frontal sinus. After performing high resolution CT, an osteoma, engaging and obstructing nasofrontal duct and frontal sinus, was diagnosed; in the third case bilateral nasal polyposis with bone defect in the anterior wall of the right frontal sinus was also found. Endoscopic treatment was applied, followed by a short postoperative period, significantly fast recovery and an improvement over the complaints.

Conclusion: The expanded endoscopic surgery in the treatment of severe obstructions in the region of nasofrontal duct and frontal sinus proves itself to be a good alternative to conventional methods, presenting good results and minimized postoperative period and morbidity.

Keywords: osteoma, endoscopic treatment, the nasofrontal duct, frontal sinus

Спонтанна риноликворея и менинго-енцефалоцеле в сфеноидален синус при персистиращ канал на Щернберг

Джамбазов К., Топалова А., Марков С.

Клиника по уши, носни и гърлени болести към УМБАЛ „Св. Георги“ – Пловдив

Медицински университет – Пловдив

Въведение: Спонтанната риноликворея от сфеноидален синус е рядко срещана патология, придружавана често от менингоенцефалоцеле в синуса, поради персистенция на вроден костен дефект в латерната стена на същия или така наречения канал на Щернберг. Ендоскопското ендоназално лечение на дефекти в сфеноидалния синус се явява едновременно златен стандарт и предизвикателство предвид локализацията на синуса.

Материали и методи: Представяме два клинични случая за периода 2015–2016 г. в Клиниката по уши, носни и гърлени болести към УМБАЛ „Св. Георги“ – Пловдив с оплаквания от спонтанно изтичане на безцветен секрет от носа, на капки, засилващ се при навеждане напред, без данни за травма или оперативна интервенция в областта на главата.

Резултати: И в двата клинични случая е извършена дурапластика с ендоскопски подход в областта на латералния рецесус на сфеноидалния синус, в областта на канала на Щернберг, като и в двата случая имаше находка на менингоенцефалоцеле в синуса. Приложени са техники on- и underlay във възстановяването на дефекта с автогенен материал. Пациентите са проследени (на 6 месеца и 1 година) с контролна компютърна томография и ендоскопия, с данни за успешна дурапластика.

Заключение: Персистиращият канал на Щернберг може да бъде причина за спонтанна риноликворея и менингоенцефалоцеле в латералния рецесус на сфеноидалния синус и по-конкретно, когато е асоцииран с увеличена пневматизация на синуса, повишено интракраниално налягане и обезитас. Ендоскопският подход в лечението на дефекти в сфеноидалния синус осигурява отлични визуализация на полето и хирургичен достъп, сравнително безопасен и не нарушаващ качеството на живот на пациентите.

Ключови думи: спонтанна риноликворея, канал на Щернберг, сфеноидален синус, латерален рецесус

Spontaneous rhinoliqorrhea and meningoencephalocele of sphenoidal sinus with persistent Sternberg's canal

Dzhambazov K., Topalova A., Markov S.

Department of ENT diseases

„St. George“ University hospital – Plovdiv

Medical university – Plovdiv

Introduction: The spontaneous rhinoliqorrhea of sphenoidal sinus is a rare pathology, often accompanied by meningoencephalocele in the sinus, due to persistence of congenital bone defect in the lateral wall of the forementioned sinus or the so-called Sternberg's canal. The endoscopic endonasal treatment of defects of the sphenoidal sinus is both the gold standard and a challenge given the location of the sinus.

Materials and methods: We present two clinical cases from the ENT Clinic at the University Hospital St George in Plovdiv for the period of 2015-2016. The patients complained from spontaneous drainage of clear fluid from the nose increasing when they bend forward. There is no data for trauma or surgery of the head.

Results: In both clinical cases duraplasty with endoscopic approach in the area of the lateral recess of the sphenoid sinus, in the area of the Sternberg's canal is performed. In both cases meningoencephalocele of the sinus is found. The onlay and underlay techniques during the reconstruction of the defect with autogenous material are performed. The patients are monitored (6 months and 1 year later) using computed tomography and endoscopy. Data for a successful duraplasty is presented.

Conclusion: The persistent Sternberg's canal may be the cause of spontaneous rhinoliquorrhea and meningoencephalocele in the lateral recess of the sphenoidal sinus, particularly when it is associated with increased pneumatization of the sinus, increased intracranial pressure and obesity. The endoscopic approach for treating defects of the sphenoidal sinus provides excellent visualization of the field and surgical access which is relatively safe and does not affect the patient's quality of life.

Keywords: spontaneous rhinoliquorrhea, Sternberg's canal, sphenoidal sinus, lateral recess

Място на муциновите гени в патогенезата на носната полипоза

В. Добриянова, Сп. Тодоров, О. Стоянов

Носните полипи са резултат от патологични процеси, протичащи в носната кухина и околоносните синуси. Патогенезата на носната полипоза е неизвестна. Развитието им се свързва с хронично възпаление, генетична предиспозиция, дисфункция на автономната нервна система. Хроничният риносинуит с носна полипоза е хронично възпалително заболяване. В опит да се изяснят механизмите му, както и техният генетичен контрол се търсят и изследват гени, имащи отношение към патогенезата му. Няколко изследвания сочат, че голяма група муцинови гени се експресират в носните полипи. Експресията на муциновите гени в носната и параназалната лигавица е сходна с тази в останалата част на респираторния епител. MUC5AC, MUC3, MUC4 са главните гел-обра-

зуващи муцини. При хроничния риносинуит с носни полипи продукцията им е повишена. Прекомерната муцинова продукция увеличава вискоеластичността на мукуса и нарушава мукоцилиарното взаимодействие. Мукостазата, причинена от носните полипи или от възпалението на носната лигавица, води до задръжка на секрет, съдържащ различни медиатори на възпалението, възпалителни клетки, патогенни микроорганизми. Успешното лечение на носната полипоза зависи не само от конвенционалните методи – елиминиране на възпалителния процес, предизвикан от задръжката на секрет, чрез почистване, аспириране и промиване на носа, извършване на ендоскопска синус хирургия, но и от търсенето и установяване на патогенезата ѝ.

The role of mucin genes in pathogenesis of nasal polyposis

V. Dobriyanova, Sp. Todorov, O. Stoyanov

Шийна болка. Диференциално-диагностичен подход в практиката на оториноларинголога

Сл. Адамова, Ст. Стоянов, П. Колев, Гр. Неофитов, Н. Петров, С. Василева, К. Асенова, Д. Скерлева

Cervical pain. Differential-diagnostic approach in otorhinolaryngologist's practice

Sl. Adamova, St. Stoyanov, P. Kolev, Gr. Neofitov, N. Petrov, S. Vasileva, K. Asenova, D. Skerleva

Екзотични причинители на бактериални синусити – клинични случаи и микробиологичен обзор

П. Колев¹, Ст. Стоянов¹, Гр. Неофитов¹, Н. Петров¹, С. Василева¹, Сл. Адамова¹, К. Асенова², К. Георгиев³, Д. Скерлева⁴

¹УНГК, МИ – МВР, София;

²УНГК, ВМА, София;

³МБАЛ Варна – ВМА, Варна;

⁴Киотски университет, Киото, Япония

В САЩ и Европа риносинуитът ежегодно засяга между 10 и 30% от хората, като повечето от острите случаи са с вирусна генеза. Понякога, особено при имунокомпрометирани болни (с

имунен дефицит, неконтролиран захарен диабет, някои инфекциозни заболявания – СПИН, сифилис, туберкулоза, напреднали онкологични заболявания) се установяват нетрадиционни причинители.

Поставихме си за цел да представим клинични случаи на бактериален риносинусит с изолиране на редки причинители и да насочим вниманието към спецификата в тяхното лечение.

Често такива пациенти са лекувани с множество антибиотици и ходът на инфекцията е нетипичен и протрахиран. В диференциално-диагностичен план влизат множество заболявания, като тумори на синусите, системни заболявания със засягане на носната лигавица, хронични риносинусити с алергична или микотична генеза и др.

За постигане на терапевтичен успех е необходимо да се познават в детайли по-редките причинители на синусит, да се осигури адекватен дренаж и тоалет на засегнатите синуси, да се приложи подходящ антибиотик за достатъчно дълго време и да се овладеят подлежащите заболявания. Необходимо е тясно сътрудничество с клиничните микробиолози, тъй като много от редките причинители се откриват чрез специфични методи, а не с обичайно културелно изследване.

Exotic causes of rhinosinusitis – clinical cases and microbiological review

P. Kolev¹, St. Stoyanov¹, Gr. Neofitov¹, N. Petrov¹, Sv. Vasileva¹, Sl. Adamova¹, K. Asenova², K. Georgiev³, D. Skerleva⁴

¹ENT Clinic, Ministry of Interior Medical Institute, Sofia;

²ENT Clinic, Military Medical Academy, Sofia;

³MHAT Varna – Military Medical Academy, Varna;

⁴Kioto University, Kioto, Japan

In the US and Europe rhinosinusitis annually affects between 10 and 30% of the people. Most of the cases are acute and caused by viruses. Sometimes, especially in immunocompromised patients (with immunodeficiency, uncontrolled diabetes mellitus, certain infectious diseases – AIDS, syphilis, tuberculosis, advanced cancer) there are nontraditional causes.

Our aim was to present clinical cases of rhinosinusitis with isolation of rare microbiological causes and draw attention to the specificity of their treatment.

Often, such patients are treated with multiple antibiotics and the course of the infection is atypical and protracted. Many diseases and conditions should be considered in differential diagnosis, such as sinus tumors, systemic diseases with nasal mucosa involvement, chronic rhinosinusitis with allergic or fungal genesis, etc.

To achieve therapeutic success, it is necessary to know in detail the rare causes of sinusitis, to ensure proper sinus drainage and hygiene, to choose the appropriate antibiotic and duration of treatment and control the underlying disease. Close cooperation with clinical microbiologists is important, because many of the rare pathogens are detected by specific methods and remain undiscovered in common microbial cultures.

Ултразвукови остеотомии при ринопластика

*Ив. Йорданов, Р. Бенчев
УМБАЛ „Софиямед“*

Остеотомииите са основен елемент от ринопластиката. Тяхното прецизно извършване обуславя до голяма степен успеха на операцията. След остеотомииите се получават отоци и кръвонасядания около очите и техният размер се влияе както от начина на извършването на остеотомииите, така и от индивидуалната реакция на пациента. В основата на отоците и кръвонасядането стои травмирането на меките тъкани.

Пиезохирургията беше въведена за целите на ринопластиката през 2007 г. В основата ѝ стои възможността на ултразвук да реже костта, без да засяга околните меки тъкани. Използването ѝ при ринопластиката цели да намали травматичните последствия от извършените остеотомии. Направен е анализ на 75 пациенти с ринопластика. При 25 от тях е използвана пиезохирургия при извършване на остеотомииите. При останалите 50 са извършени перкутанни остеотомии при 25 и при останалите 25 конвенционални остеотомии. Направена е оценка на следоперативните травматични промени при трите вида остеотомии.

Отоците и кръвонасяданията са най-малко изразени при ултразвуковите остеотомии, следвани от перкутанните остеотомии. Конвенционалните остеотомии са свързани с най-изразени травматични последствия на меките тъкани около очите.

Изводи: Ултразвуковите остеотомии при ринопластика дават възможност за по-атравматична хирургия и по-добри следоперативни резултати.

Ultrasound osteotomies in rhinoplasty

Iv. Yordanov, R. Benchev
University Hospital „Sofamed“

Osteotomies are basic element in rhinoplasty. Their precise execution determines to great extent the success of the surgery. After the osteotomies oedema and ecchymosis around the eyes occur and their size is dependent either on the way the osteotomies are performed or on the individual reaction of the patient. Soft tissue trauma stays in the nature of their occurrence.

Piezosurgery was introduced for the aims of rhinoplasty in 2007. It is based on the ability of the ultrasound to cut the bone without affecting the surrounding soft tissues. Its use in rhinoplasty aims to minimize the traumatic consequences of the osteotomies.

Seventy five patients with rhinoplasty were analysed. In 25 cases piezosurgery was used in osteotomy execution. In the rest 50 patients percutaneous osteotomies were performed in 25 cases and conventional osteotomies in another 25 cases. A postoperative assessment of the traumatic changes in the three kinds of osteotomies was performed. Oedema and ecchymosis were less prominent in the cases with ultrasound osteotomies, followed by the percutaneous osteotomies. Conventional osteotomies were connected with the most traumatic consequences around the eyes.

Conclusions: Ultrasound osteotomies in rhinoplasty are associated with less atraumatic surgery and better postoperative results.

Ендоскопска ултразвукова септопластика

И. Йорданов, Р. Бенчев

Endoscopic Ultrasound Septoplasty

I. Yordanov, R. Benchev

СЕСИЯ РИНОЛОГИЯ/ЛАРИНГОЛОГИЯ SESSION RHINOLOGY/LARYNGOLOGY

Ринофима – хирургичен случай

Петко Кабакчиев
Завеждащ УНГ-отделение,
Университетска болница „Лозенец“

Ринофима е доброкачествено, бавно прогресиращо заболяване, патохистологично дефиниращо се от хипертрофия на потните жлези на върха на носа, водещи до нарастването и булбозната му деформация. Набъбването е резултат на комбинация от фиброза, себацейна хипертрофия и лимфен оток. Състоянието е характерно предимно за мъже, преминали средната възраст. Пациентите обикновено търсят лекарска помощ поради затруднено носно дишане или грозния външен вид – обикновено състоянието води до сериозни психологични промени. За радост случаите с напълно развито заболяване са рядкост – обикновено виждаме само няколко такива случая в нашата клинична практика.

Причините за заболяването са неизвестни, като състоянието може да представлява едно необичайно развитие на продължително аспе rosacea. Преди се е смятало, че голямата консумация на

алкохол води до ринофима, но това не бе подкрепено с факти. Ринофима се появява в еднаква степен при хора, неупотребяващи алкохол, така и при тежки алкохолици.

Диагнозата ринофима се поставя клинично – достатъчен е външният вид на пациента, но кожната биопсия потвърждава състоянието.

Важно е да се направи диференциална диагноза с псевдоринофимата, която се изразява с оточен червен нос, който е резултат от запушване на еферентните венозни и лимфни съдове на носа.

Лечението на ринофимата обикновено включва системни антибиотици и локални мази, които се използват за лечението на папуло-пустуларната розацеа, но ефектът от приложението им не е добър.

Редица хирургични техники са използвани за премахване на деформираните участъци и оформяне на носа – скалпел, електрокаутер, различни лазери или комбинирани техники.

Бихме искали да споделим опита си с оперативното лечение на пациент с изразена ринофима, както и проследяването му в продължение на година.

Rhinophyma – a surgical case

Petko Kabakchiev MD.PhD.

Head of ENT Dept, University Hospital Lozenets

Rhinophyma is a slowly progressive benign condition due to hypertrophy of the sebaceous glands of the tip of the nose, causing a large, swollen, bulbous-shaped nose. Swelling results from a combination of fibrosis, sebaceous hyperplasia and lymphedema; it mostly affects men past middle age. Patients seek advice because of obstruction in breathing, or the perceived unsightly appearance of the enlargement- there is a significant psychological impact of this disfiguring condition. Fortunately we can see only a few cases of fully developed Rhinophyma in our practice.

The cause(s) of Rhinophyma is unknown, but the condition could be an unusual progression of long-standing acne rosacea. The condition was once believed to be caused by excessive alcohol consumption, but that was unfounded- Rhinophyma occurs equally in people who do not use alcohol and in those who drink heavily.

Rhinophyma is diagnosed on clinical examination without testing, but a skin biopsy can confirm the diagnosis.

It's important to differentiate Rhinophyma from Pseudorhinophyma, which is a swollen red nose resulting from occlusion of venous and lymphatic return.

The treatment of Rhinophyma usually includes systemic antibiotics and local ointments, which are used to treat papulopustular rosacea, but there are not so effective in treating rhinophyma.

A number of surgical techniques may be used to contour the nose, such as a surgical blade, electrosurgery or numerous lasers or a combination of techniques.

We would like to share our experience in the surgical treatment of a case of fully developed Rhinophyma with a follow up for one year.

Синдром на безсимптомния синус

Петко Кабакчиев, Орлин Стоянов***

**УНГ-отделение, МФ при СУ Св. „Климент Охридски“*

***Катедра по УНГ-болести към МУ – София*

Синдромът на безсимптомния синус (ателектаза на максиларния синус, колабиращ максиларен синус) е описан за първи път през 1964 г. от Montgomery, но като мукоцеле на максиларния

синус с енофталам, но терминът е въведен едва от Soparkar и съавтори тридесет години по-късно – Silent Sinus Syndrome.

Състоянието се среща сравнително рядко и се характеризира с безсимптомен енофталам от страната на засегнатия синус, понякога диплопия, периодично главоболие, на фона на безсимптомно намаление на обема на максиларния синус. В повечето от случаите процесите протичат бавно, оплакванията са неясно формулирани от пациентите и диагнозата се поставя често от офталмолог.

Компютърната томография на околоносните кухини и орбитите е златният стандарт за поставяне на диагнозата, демонстрираща промените на стените на антрума (горна и медиална) и орбитата.

В настоящата презентация описваме три случая на синдром на безсимптомния синус от нашата практика и подхода за лечението им.

Silent sinus syndrome

Petko Kabakchiev MDPHd, Orlin Stoyanov MDPHd***

**ENT Dept, University Hospital Lozenets – Sofia,*

***END Dept, Medical University Sofia*

The Silent Sinus Syndrome (SSS s. chronic maxillary atelectasis, imploding antrum antrum syndrome) has been described for the first time by Montgomery in 1964 as a mucocele of the maxillary sinus- with enophthalmos, but the condition has been revealed by Soparkar in 1994 and described as a distinct clinical entity.

The condition is a relatively rare and the main characteristics are unilateral (extremely rare bilateral) enophthalmos or hypoglobus on the side of the affected maxillary sinus, sometimes diplopia, regular cephalgia, associated with ipsilateral maxillary sinus opacification and collapse. In most of the cases the process is very slow and the patient's complains are barely formulated and the diagnosis very often become obvious from an ophthalmologist consultation.

The Computer Tomography of the head and paranasal sinuses and orbital content is the golden standard for the diagnosis showing the changes of the superior and medial antral walls and the orbit.

We would like to present three cases of patients with Silent Sinus Syndrome from our practice and to discuss our medical and surgical approach.

Риносептопластика

П. Недев

Техники за стабилизация на носната преграда при септопластика

Асенов, Делчев, Митев, Попова, Чакандракова УМБАЛ „Пловдив“ АД, МУ – Пловдив

Резюме: Септопластиката е базисна операция в Ринологията. Макар и рутинна операция, нерядко се получават рецидиви на изкривяванията, които налагат повторни корекции. В посочената презентация се представят познати и някои не толкова познати оперативни техники за септопластика с оглед стабилизиране на носната преграда и избягване на рецидиви.

Techniques for stabilization of the nasal septum in septoplasty

A. Asenov

Abstract: Septoplasty is a basic operation in rhinosurgery. Nevertheless that it is a routine operation, the rate of reoperations is not very low. In the following presentation are shown routine and some not very well known techniques for stabilisation of the nasal septum in septoplasty with which a good result is achieved and revisions are avoided.

Ендоскопия на горни дихателни пътища при деца с обструктивна сънна апнея по време на лекарствено индуциран сън

П. Генова¹, Е. Желева², Г., Георгиев¹, Н. Сапунджиев¹, П. Недев¹, В. Платиканов²
¹Клиника по оториноларингология УМБАЛ „Света Марина“ – Варна
²Клиника по анестезиология и интензивно лечение УМБАЛ „Света Марина“ – Варна

При деца с обструктивна сънна апнея препоръчителното лечение е тонзилектомия и аденоидектомия. В една трета от случаите обаче това състояние продължава и след хирургичното лечение. Ендоскопията на горните дихателни пътища по време на лекарствено индуциран сън спомага за уточняване нивото на обструкцията в такива случаи, както и при деца с неубедителна аденотонзиларна хипертрофия.

Лекарствено индуцираната седация е валиден инструмент в оценката на обструкцията на горните дихателни пътища и ние представяме нашия опит в прилагането и при деца и оценката на дихателните пътища на шест анатомични нива – нос, назофаринкс, велофаринкс, орофаринкс, хипофаринкс и ларинкс. Представяме два случая на деца с обструктивна сънна апнея с клинично неубедително установено ниво на обструкция. Децата бяха подложени на лекарствено индуцирана ендоскопия на горни дихателни пътища, беше установено нивото на колапс, приложено беше подходящо хирургично лечение и те бяха проследени по отношение симптомите на обструктивната сънна апнея. Ендоскопията на горните дихателни пътища по време на лекарствено индуциран сън е техника, която може да се включи лесно в медицинската практика при деца със сънна апнея с цел визуализация на нивото на обструкцията и оптимизиране на лечението ѝ.

Drug-Induced Sleep Endoscopy for Upper Airway Evaluation in Children with Obstructive Sleep Apnea

P. Genova, E. Zheleva, G. Georgiev, N. Sapundzhiev, P. Nedev, V. Platikanov

Тежка форма на ОСАХП синдром, причинен от аденотонзиларна хипертрофия (представяне на клиничен случай)

Джамбазов К., Марков С., Топалова А.
 Клиника по ушни носни и гърлени болести, УБАЛ „Св. Георги“ ЕАД – Пловдив, Катедра по УНГ болести, Медицински факултет, МУ – Пловдив

Аденоидната и тонзиларната хипертрофия са доказан рисков фактор за развитие на ОСАХП при деца, като тежестта на клиничната изява на синдрома е в пряка зависимост от тежестта на хипертрофията. По литературни данни по-често биват засегнати деца от мъжки пол, родени преди термин. Често децата не наддават на тегло и имат склонност към възобновяване на оплакванията след хирургично лечение на заболяването.

Ние представяме клиничен случай на момче на 8 г. с диагностицирана тежка форма на ОСАХП синдром, родено от първа, нормално протекла

бременност, родено в м.л. 8, с тегло 1800 грама. Детето е прекарало първите 16 дни след раждането си в кувьоз.

След приемането на детето в УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД – Пловдив по решение на консилиум, включващ оториноларинголог, педиатър и анестезиолог, бе извършена аденотонзилектомия в ИЦ на УМБАЛ, която протече без усложнения и с гладък следоперативен период.

Ключови думи: ОСАХП, горнофарингеална обструкция, аденотонзилектомия.

Severe form of OSAPH syndrome caused by adenotonsillar hypertrophy (case report)

*Dzambazov K., Markov S., Topalova A.
ENT Department, UMHAT „St. George“ Medical
University Plovdiv, Faculty of Medicine*

Adenoid and tonsillar hypertrophy are proven risk factor for the development of OSAPH in children, and the clinical severity of the syndrome is in a straight correlation with the severity of the hypertrophy. According to the literature the pre term born male children are affected more often. The children usually do not put on weight well and are inclined to resume the complains after surgical treatment of the disease.

We present a clinical case of 8 year old boy with diagnosed severe form of OSAPH syndrome, born by first pregnancy without complications. It was pre term born in 8th month, with 1800gr. weight. It spent its first 16 days in infant incubator.

After entering the UMHAT “St. George“ Plovdiv, the consultation with ENT specialist, pediatrician and anesthesiologist acme to decision for adenotonsillectomy, which was made in the hospital’s Center of Integrity without intraoperative or post-operative complications.

Key words: OSAPH, upper pharyngeal obstruction, adenotonsillectomy

Диагноза и лечение при инфекциозна мононуклеоза

*В. Цанева, А. Бачовска, Г. Стоянов, М. Михов,
Т. Димитров, П. Руев
МБАЛ „Тракия“ – Стара Загора*

Инфекциозната мононуклеоза е заболяване, характерно за детската и млада възраст, причи-

нено от Epstein-Barr virus (EBV). Клиничните прояви са фебрилитет, лимфаденопатия, ангина и отпадналост. Типичните лабораторни отклонения включват лимфоцитоза и наличие на атипични мононуклеари в ДКК, както и положителна серология за антитела спрямо EBV.

За 2-годишен период е събрана и анализирана информацията от ИЗ на 50 пациенти с диагноза инфекциозна мононуклеоза, включваща възраст, пол, анамнестични и клинични данни, чернодробно засягане, лабораторни показатели и проведена терапия.

В по-голямата част от случаите заболяването се изяснява в лека или средно тежка форма, с пълно възстановяване за 3–4 седмици след приложение на симптоматично лечение. В някои случаи са наблюдавани EBV хепатит и други усложнения. Пациентите с прояви на обструкция от страна на дихателните пътища се нуждаят от внимателно мониториране на състоянието и адекватни терапевтични мерки. Прилагането на кортикостероиди трябва да става след внимателна преценка и да се назначава само в случаите, когато ползите са повече от потенциалния риск. Хирургично лечение е показано само в единични случаи.

Our experience in diagnosis and management of patients with Infectious Mononucleosis

*V. Tzaneva, A. Bachovska, G. Stoyanov, M. Mihov,
T. Dimitrov, P. Rouev
Trakia Hospital Stara Zagora*

Background: Infectious mononucleosis is caused by the ubiquitous Epstein-Barr virus (EBV). The disease is characterized by fever, lymphadenopathy, tonsillopharyngitis and fatigue. The laboratory findings include lymphocytosis with an elevated number of atypical lymphocytes seen on peripheral smear and a heterophile or EBV-specific antibody response. It is a common condition usually affecting adolescents and young adults.

Purpose: To review the clinical signs and laboratory findings in patients, diagnosed with IM during the previous 2 years.

Material and Methods: The information from 50 patients, including age, sex, history and physical findings, liver involvement, laboratory data, management practices and treatment outcomes were analyzed.

Results: Most cases were mild to moderate in severity with full recovery taking place from three to four weeks and required only supportive care. In some patients complications may develop. Patients with severe airway obstruction should be closely monitored by the clinicians to receive the proper treatment. Corticosteroid therapy may be indicated but should be carefully assessed and used only in cases when the benefits outweigh the potential risks. Surgical treatment (tonsillectomy) is a very rare option in some special cases.

Открити травми на ларинкса и шията. Представяне на клиничен случай

*Ю. Рангачев, Л. Попов, Д. Дацев,
М. Цекова-Чернополска, Т. Попов*

Open Injuries of Larynx and Neck. Clinical Case Presentation

*Y. Rangachev, L. Popov, D. Datsev,
M. Tsekova-Chernopolska, T. Popov*